

DECLARACIÓN DO CAIRO SOBRE DIREITOS HUMANOS NO ISLAM

A 19ª Conferencia Islámica de Ministros de Asuntos Exteriores (sesión de Paz, Desenvolvemento e Solidariedade) celebrada no Cairo, República Árabe de Exipto, do 9 ao 14 do mes de *muharram* de 1411 (31 de Xullo - 5 agosto 1990),

Consciente da dignidade do ser humano no Islam, en tanto que representante de Alá na terra;

Recoñecendo a importancia de promulgar un documento sobre Dereitos Humanos no Islam, que sirva de guía aos Estados membros nos diferentes aspectos da vida;

Despois de examinar as diferentes etapas do proxecto dese documento, así como o respectivo informe da Secretaría Xeral;

Despois de estudar o informe da Comisión de expertos legais celebrada en Terán do 26 ao 28 de Decembro de 1989;

ACORDA

Promulgar a *Declaración do Cairo dos Dereitos Humanos no Islam*, que proporcionará as pertinentes orientacións xerais para os Estados membros no ámbito dos dereitos humanos.

DECLARACIÓN DO CAIRO SOBRE DIREITOS HUMANOS

Os Estados Membros¹ da Organización da Conferencia Islámica

Afirmando o papel civilizador e histórico da Comunidade de crentes Islámica, instituída por Alá como a mellor comunidade, que legou à humanidade unha civilización ecuánime e universal que concilia a vida na terra con a vida no Alén, a ciencia e a fé, unha comunidade da que se espera hoxe que ilumine a vía da humanidade, confundida por tantas crenzas e correntes de pensamento e ideoloxías contraditorias; e ofereza solucións para os problemas crónicos da sociedade materialista;

Querendo contribuir aos esforzos despregados pola humanidade para facer valer os dereitos humanos con o fin de protexer contra a explotación e a opresión e afirmar a súa liberdade e o seu dereito a unha vida digna en consonancia con a Xaria Islámica; e

Conscientes de que a humanidade, que realizou grandes progresos no plano material, continua e continuará a ter necesidade apremiante de unha profunda convicción relixiosa para sustentar a súa civilización e de unha barreira para salvaguardar os seus dereitos;

Convencidos de que no Islam os dereitos fundamentais e as liberdades públicas son parte integrante da Fé islámica e de que ninguén ten, por principio, dereito a restrinxirlos total ou parcialmente, a violá-los ou ignorá-los, pois estes dereitos son mandatos divinos ditados por Alá nos seus Libros revelados, que son o obxecto da mensaxe de que investiu o último dos seus profetas con intención de culminar as escrituras sagradas, de maneira que a observancia de estes mandamentos sexa un signo de devoción, a súa negación, ou violación, constitua un acto condenábel do punto de vista da relixión, do cal todos os seres humanos son responsábeis individualmente e a comunidade de crentes colectivamente;

Sobre estes alicerces,

Declaran o seguinte:

ARTIGO 1°

a. Todos os seres humanos constituen unha única familia cuxos membros están unidos pola submisión a Alá e a súa pertenza à posteridade de Adán. Todos os seres humanos, sen distinción de raza, cor, lingua, relixión, sexo, filiación política, situación social ou calquer outra consideración, son iguais en dignidade, deberes e responsabilidade. A verdadeira fé, que permite ao ser humano realizar-se, é garantía da consolidación desta dignidade.

b. Todos os seres humanos son criaturas de Alá. O mais caro aos seus ollos é aquel que é útil aos Seus fillos. Só a piedade e as boas obras outorgan superioridade.

ARTIGO 2°

a. A vida é un don de Alá, garantido a todos os seres humanos. Os individuos, as sociedades e os estados deven protexer este dereito de calquer agresión. Non é posíbel suprimir unha vida se non é por esixencia da Xaria.

b. É prohibido recorrer a medios que conduzan à aniquilación da especie humana.

c. A preservación da vida humana até o termo fixado por Alá é un deber imposto pola Xaria.

d. A integridade do corpo humano deve ser preservada, e non será obxecto de agresión ou ataque sen motivo lexítimo. O estado deve garantir esta inviolabilidade.

ARTIGO 3°

a. É prohibido, en caso de uso da forza ou conflito armado, matar persoas que non participan nos combates, tais como anciáns, mulleres e nenos. Os feridos e os doentes teñen dereito a recibir tratamento médico e os prisioneiros a ser alimentados, aloxados e vestidos. É prohibido mutilar os mortos. É un deber proceder à troca de prisioneiros, así como ao reagrupamento das familias separadas polas hostilidades.

b. A tala de árbores, a destrución de cultivos ou de gando, a demolición de casas ou instalacións civís do inimigo mediante bombardeamento, dinamitado ou calquer outro procedemento, están prohibidos.

ARTIGO 4°

Todas as persoas teñen dereito a que a súa dignidade e a súa honra sexan salvaguardadas en vida e despois da morte. O Estado e a sociedade deben protexer os seus restos mortais e o lugar en que son inumadas.

ARTIGO 5º

a. A familia é o fundamento da sociedade. Basea-se no matrimonio. Os homes e as mulleres teñen dereito a casar. Sen o seu consentimento non poderá pór-se obstáculo algun ao exercicio dese dereito por razóns de raza, cor ou nacionalidade.

b. A sociedade e o Estado teñen o deber de eliminar os obstáculos ao matrimonio, de facilitá-lo, de protexer a familia e de prestar-lle toda a atención precisa.

ARTIGO 6º

a. A muller é igual ao home no plano da dignidade humana. Ten dereitos e deberes. Goza de personalidade civil e de autonomía financeira, así como do dereito a conservar nome e apelidos propios.

b. A responsabilidade de manter a familia e velar por ela incumben ao marido.

ARTIGO 7º

a. Todas as crianzas, desde o nacemento, teñen dereito aos seus dous proxenitores. A sociedade e o estado fornecerán cuidado, edu-

cación e asistencia material, sanitaria e educativa; así mesmo protexerán o feto e a nai, proporcionando-lles cuidados adecuados.

b. Os pais, e aqueles que eventualmente ocupen o seu lugar, teñen dereito a elixir o tipo de educación que desexan para os seus fillos, sempre que se teñan en conta os seus intereses e o seu futuro à luz dos valores morais e das prescricións da Xaria.

c. Os proxenitores teñen dereitos sobre os seus fillos, así como os familiares teñen dereitos sobre os seus, de acordo con os preceitos da Xaria.

ARTIGO 8º

Todas as persoas teñen capacidade legal segundo a Xaria, e as obrigacións e responsabilidades que desa capacidade decorren. No caso de incapacidade total ou parcial, aquelas serán asumidas polo seu tutor.

ARTIGO 9º

a. A busca do coñecemento é unha obrigación. O ensino é un deber da sociedade e o estado, que deberán fornecer as vías e medios para o asegurar e garantir a preservación da diversidade en interese da sociedade e de maneira que permita a todas as persoas coñece-

ren a relixión islámica e descubriren as realidades do universo, con o fin de as pór ao servizo da humanidade.

b. Todas as persoas teñen dereito a unha educación coerente e equilibrada, tanto relixiosa como secular, que será garantida polas diferentes estruturas de educación e de orientación, tais como a familia, a escola, a universidade, os medios de comunicación, etc. Esta educación debe desenvolver a personalidade das persoas, consolidar a súa fé en Deus, cultivar o sentido dos dereitos e deberes e ensinar a os respeitar e os defender.

ARTIGO 10°

O Islam é a relixión indiscutível. Non se poderá exercer ningún tipo de coerción sobre as persoas, nen aproveitar-se da súa pobreza ou ignorancia, para obrigá-las a renunciar à súa relixión por outra ou polo ateísmo.

ARTIGO 11°

a. O ser humano nace libre. Ninguén ten dereito de escravizá-lo, submeté-lo, oprimi-lo ou explotá-lo. Non hai mais submisión que a submisión a Alá o Altísimo.

b. O colonialismo, en calquer das súas modalidades, e por tratar-

se de unha das piores formas de escravatura, é terminantemente prohibido. Os povos que o sufran teñen o dereito absoluto de se liberar del e de se autodeterminar. É un deber de todos os povos e estados cooperar na luita para a eliminación de calquer tipo de colonialismo e ocupación. Todos os povos teñen o dereito de conservar a súa identidade e de controlar as súas riquezas e recursos naturais.

ARTIGO 12°

Todas as persoas teñen dereito, no cadro da Xaria, à libre circulación e elección do lugar de residencia, dentro e fora do seu país. En caso de seren perseguidas, teñen dereito de se refuxiar noutro país. O país de acollida debe conceder-lles asilo e garantir a súa seguranza, afora no caso de o exilio ter sido motivado pola comisión de un crime contemplado na Xaria.

ARTIGO 13°

O estado e a sociedade deberán garantir a todas as persoas aptas o dereito ao traballo. Todos os individuos teñen liberdade para eleger o traballo que mellor conveña aos seus intereses e aos intereses da sociedade. O traballador ten dereito à seguranza, benestar e protección, así como a todas as outras garantías sociais. É prohibido en-

comendar-lle tarefas por riba das súas capacidades, submeté-lo a coacción ou explotación ou causar-lle prexuízos. As persoas traballadoras, sen distinción de sexo, teñen dereito a unha remuneración do seu labor xusta e sen atrasos. Teñen dereito igualmente a férias, indemnizacións e promocións que mereceren. Están obrigadas a ser leais e cuidadosas no traballo.

En caso de discrepancias entre traballador e empresario, o estado deberá intervir para arranxar o litixio, emendar a inxustiza, sentar dereito e facer xustiza con imparcialidade.

ARTIGO 14°

Todas as persoas teñen dereito a ganancias lexítimas, sen especulación nen fraude, nen prexuízo para si mesmas ou para os outros. A usura é expresamente prohibida.

ARTIGO 15°

a. Todas as persoas teñen dereito à propiedade adquirida por medios lícitos. Poden gozar da propiedade sempre que non resulte prexudicial para elas propias, para outras persoas ou para a sociedade. A expropiación non é permitida a non ser nos casos de utilidade pública e en troca de unha indenización inmediata e xusta.

b. A confiscación ou incautación de bens son prohibidas, excepto disposición legal en contra.

ARTIGO 16°

Todas as persoas teñen dereito a beneficiar dos frutos da súa produción científica, literaria, artística ou técnica. Os intereses intelectuais e materias xerados polo seu labor serán protexidos, sempre e cando non contradigan os preceitos da lei islámica.

ARTIGO 17°

a. Todas as persoas teñen dereito a vivir nun ambiente limpo de corrupción e vicios morais que lles permita desenvolver a súa personalidade. É deber do estado e a sociedade garantir este dereito.

b. O Estado e a sociedade deven garantir a todas as persoas protección sanitaria e social, así como todos os servizos públicos necesarios, segundo as posibilidades.

c. O estado garantizará a todas as persoas o dereito a unha vida digna que lles permita atender as súas necesidades e as das persoas ao seu cargo, inclusive alimentación, vestido, aloxamento, instrución, atención médica e o resto das necesidades básicas.

ARTIGO 18°

a. Todas as persoas teñen dereito a estar seguras no que di respecto à súa vida, relixión, familia, honra e bens.

b. Todas as persoas teñen dereito a conducir con independencia os asuntos relativos à súa vida privada, à súa casa, à súa familia, aos seus bens e às súas relacións. Ninguén poderá ser submetido a espionaxe ou vixilancia e non se poderá danar a súa reputación. Todas as persoas deben ser protexidas contra as intromisións arbitrarias.

c. A residencia privada é inviolábel en todas as circunstancias. Non é lícito entrar sen autorización dos seus ocupantes ou de maneira ilegal. Non poderá ser demolida nen confiscada e os seus habitantes non poderán ser expulsados.

ARTIGO 19°

a. Todos os individuos son iguais perante a lei, sen distinción entre gobernantes e gobernados.

b. A lei garante a todas as persoas o dereito de recurso perante a xustiza.

c. A responsabilidade é, esencialmente, persoal.

d. Non pode haver delito nen castigo en ausencia de disposicións previstas na Xaria.

e. Todos os imputados son inocentes encanto a súa culpabilidade non sexa establecida por un procedemento xusto con todas as garantías precisas para a súa defensa.

ARTIGO 20°

Ninguén será arrestado, exilado ou sancionado, nen verá restrinxida a súa liberdade sen xustificación legal. É prohibido inflixir torturas físicas ou psíquicas ou calquer outra forma de tratamento humillante, cruel ou contrario à dignidade humana. Ninguén será submetido a experiencias médicas ou científicas se non é con o seu consentimento e a condición de non pór en perigo a súa saúde ou a súa vida. Non é permitido ditar leis de excepción que permitan as autoridades executivas este tipo de prácticas.

ARTIGO 21°

É prohibido tomar reféns en calquer circunstancia e con calquer motivo ou pretexto.

ARTIGO 22°

a. Todas as persoas poderán expresar libremente a súa opinión, sempre e cando non contradigan os preceitos da Xaria.

b. Todas as persoas teñen dereito a prescrever o ben e a procrever o mal, conforme aos preceitos da Xaria.

c. A información é unha necesidade vital para a sociedade. É prohibido facer un uso tendencioso dela ou manipulá-la para atacar os valores sagrados ou a dignidade dos profetas. Tampouco é permitido danar os valores morais e expor así a sociedade à desunión, à desintegración ou ao debilitamento da fé.

d. É prohibido incitar ao ódio étnico ou sectário ou realizar actos que conduzan à discriminación racial sob calquer das súas formas.

ARTIGO 23°

a. Para gobernar é preciso inspirar confianza. Proíbe-se terminantemente o despotismo e o abuso, como garantía dos dereitos fundamentais das persoas.

b. Todas as persoas teñen dereito a participar, directa ou indirectamente, nos asuntos públicos do seu país, así como a asumir funcións públicas, segundo estipulen os preceitos da xaria.

ARTIGO 24°

Todos os dereitos e os deberes estipulados nesta Declaración están suxeitos aos preceitos da Xaria Islámica.

ARTIGO 25°

A Xaria Islámica é a única fonte de referencia para o esclarecemento e a interpretación de calquer artigo do presente documento.

O Cairo, 14 mubarram 1411 / 5 Agosto 1990

⁽¹⁾ **Estados membros da Conferência Islâmica em 1990:** Afeganistão, Arábia Saudita, Chade, Egito, Guiné, Indonésia, Irã, Jordânia, Kuwait, Líbano, Líbia, Malásia, Mali, Mauritânia, Marrocos, Níger, Paquistão, Palestina, Iémen, Arábia Saudita, Senegal, Sudão, Somália, Tunísia, Turquia, Bahrein, Omã, Qatar, Síria, Emirados Árabes Unidos, Serra Leoa, Bangladesh, Gabão, Gâmbia, Guiné-Bissau, Uganda, Burkina Faso, Camarões, Comores, Iraque, Maldivas, Djibouti, Benin, Brunei, Nigéria,

Estados que aderiram à Conferência Islâmica desde 1990: Azerbaijão, Albânia, Quirguistão, Tadjiquistão, Turcomenistão, Moçambique, Cazaquistão, Uzbequistão, Suriname, Togo, Guiana, Costa do Marfim.

